

Vse bilo zato je, da sem se prepozno zavel,
odrekel se svetu, sam s sabo neskončno trpel,
dokler so za kazen obsuli me snopi gorečih strel?

In zdaj ležim tukaj od strel kakor smrtno zadet,
in zdaj sem od zlobnih moči tu v pokoro zaklet,
pa hodim, da greh svoj popravim, nazaj na svet?
In mojim povratkom še davno konca ni,
še davno ne konca — joj! — dokler ta svet stoji,
dokler se srečaval bo dan z valovi noči? —

Komu, o komu zapisal sem dušo svojó?
V moji samoti tako je temná,
v moji samoti tako je tesná,
v moji samoti tako je groznó:
v njej mračni duhovi tako se tepó,
da klici rešilni nikoli iz nje ne prodró ...

Radivoj Rehar / **Bog molčanja**

Priklenjeni na ozki kos planeta,
zaprti v ječo ilnatih teles,
iščočí v temi poti razodetja,
pred tabo padamo, o silni Râ,
in ko v ekstazi svetega zavzetja
se dvigajo od zemlje do neba
stotere misli, želje pregoreče,
te kličemo: O dvigni nas iz dna!

Presilne misli v glavah nam kalijo,
prelepe želje v srcih nam cveto,
pretesne so lobanje naše zanje,
premekka srca naših so teles;
zaman vse naše večno je iskanje
poti v prehod od zemlje do nebes.

In ti si nem, neskončni bog molčanja,
ko sfinks nikoli ne spregovoriš,
ne vidiš nas, ne čuješ vzdihovanja
rodov ginečih, ti molčiš, molčiš ...
In v glavah naših misli bolne mrejo,
in v srcih naših želje se suše
ko rože v noči brez svetlobe dneva,
o večni Râ, o večni Amon-Re.